

Folketingets Ligestillingsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 8475

Doknr.
302049

Dato
01-10-2020

Folketingets Ligestillingsudvalg har d. 3. september 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 79 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Samira Nawa (RV).

Spørgsmål nr. 79:

”Vil ministeren arbejde for at smidiggøre anerkendelsesprocesserne i forbindelse med stedbarnsadoption, således at medforældre kan få bedre og hurtigere mulighed for at blive juridisk anerkendt som forældre? Og vil ministeren bekræfte, at lovgivningen i dag særligt rammer mandlige samkønspar? Spørgsmålet stilles bl.a. i lyset af, at Socialdemokratiets daværende socialordfører, Pernille Rosenkrantz-Theil i artiklen ”Partier vil sikre børn af rugemødre to forældre: ”Loven er gammeldags og skæv”” den 18. marts 2019 udtalte: ”Vi skal indrette lovgivningen, sådan at der er størst tryk om barnet”.

Svar:

En adoption er båret af hensynet til barnet. Det er et vigtigt afsæt, når der skal tages stilling til, hvordan mulighederne for adoption skal være. Det følger da også af adoptionslovens § 2, at en adoption altid skal være bedst for barnet.

I forhold til stedbarnsadoptioner er der en formodning for, at det vil være til fordel for barnet, at den, der fungerer som barnets sociale far eller mor, også bliver barnets retlige far eller mor. Undersøgelsen i stedbarnsadoptionssager er på grund af den nævnte formodning væsentligt mere begrænset end ved behandlingen af andre typer adoptioner, og adoptanten skal ikke gennemgå et godkendelsesforløb.

Der lægges i sager om stedbarnsadoption i stedet afgørende vægt på stabiliteten i familien. Det er i disse sager stabiliteten, der kan begrunde, at adoptionen er til barnets bedste. Derfor er der i udgangspunktet krav om, at adoptanten på ansøgningstidspunktet har levet sammen med sin partner og dennes barn i mindst 2½ år.

Samlivskravet på 2½ år mellem ansøger, partneren og barnet, der ønskes adopteret, kan fraviges i situationer, hvor der mellem ansøgeren og partneren er etableret et stabilt familieliv, inden barnet fødes. Ved vurderingen heraf indgår længden af ansøgerens og partnerens forhold og samliv, og om de har fællesbørn.

Mulighederne for at fravige kravet til samliv afhænger ikke af, om der er tale om et mandligt eller kvindeligt par. Der vil således også i forhold til et mandligt par kunne gennemføres en stedbarnsadoption, hvis barnet er kommet til verden gennem en såkaldt ”altruistisk surrogataftale”, dvs. hvor en kvinde har været rugemor uden at modtage betaling for det.

Stedbarnsadoption er dog ikke mulig, når surrogataftalen er kommerciel. Det fremgår således af § 15 i adoptionsloven, at adoption, herunder stedbarnsadoption, ikke kan meddeles, hvis en person, der skal afgive samtykke til adoptionen, herunder surrogatmoren, yder eller modtager vederlag.

Som jeg oplyste i mit svar af 29. november 2019 på SOU (alm. del) spørgsmål nr. 92, vil jeg undersøge, om det er muligt at finde løsninger, der sikrer barnets bedste i situationer, hvor et barns retsstilling er usikker, fordi det er født på baggrund af en udenlandsk kommerciel surrogataftale. Undersøgelsen afventer aktuelt, at Højesteret træffer afgørelse i ankesagen vedrørende Østre Landsrets dom af 14. juni 2019, som jeg omtalte i min besvarelse af spørgsmål nr. 92.

Med venlig hilsen

Astrid Krag

Bilag:

Bilag 1 Besvarelse af SOU alm. del – spørgsmål 92